

Lázně Brdy

Autor: Jan Chaloupek

Tvarově jednoduchý objekt s prostým tvaroslovím hladkých stěn prolomených pravidelnými okny byl ze studie přenesen velmi věrně i do bakalářské práce. Nehodnotím, zda je daná jednoduchá forma pro vytvoření atmosféry lázní odpovídající, nicméně v některých bodech naráží snaha o dodržení čistých linií tvarů a hladkých ploch na své funkční limity. A ne všude byly tyto faktory plně zohledněny vzhledem ke specifčnosti lázeňského provozu.

Monolitický železobeton je pro objekt daného určení a velikosti optimální volbou, strop je dimenzován velmi ekonomicky, na první pohled nedůvěru budící střešní deska tl. 200 mm se skrytým průvlakem nad bazénovou halou a recepcí je dostatečně rozpracována ve stavebně-konstrukční části D.2.1. Bez odůvodnění jsou naopak dimenze obvodových stěn - síla 250mm se zdá pro přízemní objekt nadbytečnou. Základy jsou dle popisu tvořené deskou doplněnou o pasy po obvodě, takže jde spíše o kombinovaný systém. Deska má - ve srovnání se subtilní střechou - značnou dimenzi. S krycími vrstvami izolace a podkladním betonem je zde celkem 450mm betonu, což je u přízemního objektu překvapivé. Teoreticky správné je napojení výškových úrovní základů (detail D.1.2.11), ale z hlediska provádění jde o mimořádně složité provedení s mnoha technologickými operacemi, což student bakalářského studia nemůže z praxe ještě znát. Za příliš odvážné je možné považovat jen 80mm silné betony pochůzích ploch v exteriéru. Změnou proti studii je umístění bazénu nad zemí, což je ale žádoucím zjednodušením konstrukce spodní stavby. Rozkreslit mezi jinými i detail bazénové vany by bylo vítaným zajímavým zpestřením práce.

Za zbytečně náročný prvek je možné označit střešní světlíky v chodbě u obvodové stěny. Zde však může jít výtvarný záměr autora či požadavek konzultanta na doplnění tohoto detailu do jinak velmi jednoduché a správně řešené střechy. K dopřesnění je jen provázání pojistné vrstvy a hlavní hydroizolace v atice (detail D.1.2.10) a dále pak celkové odvodnění „ploché střechy“ se podélným spádem 8%. Zde běžné řešení se spád klíny jak je naznačeno nezajistí směřování vody k vnitřním vpustem.

Část D.4.1. TZB i přes svou značnou složitost a propracovanost systému zcela nepokrylo všechny specifické požadavky lázeňského provozu v odlehlé lokalitě. V objektu jsou 4 VZT jednotky, přesto WC u vstupu nemají podtlakové nucené větrání a spoléhá se zde jen na přirozené větrání okny. Vodovod je napojen ze studny, voda je upravována, ale není zde akumulací nádrž, kryjící výkyvy nárazových odběrů. Problematika ohřevu TUV není zmíněna vůbec.

Až do částí „Interiér“ (který je řešen jen velmi stručně) jsem čekal na nějakou zmínku o vnitřní akustice, autor často upřednostňuje hladké, tvrdé odrazivé plochy, což v kombinaci s velkou plochou oken nežádoucím způsobem prodlužuje dobu dozvuku a tím i zvyšuje vnitřní hluk.

Dodržení principu jednoduše působící stavby nemusí vždy vést k optimálnímu výsledku, za nejzásadnější ale považuji opomenutí problematiky vnitřní akustiky. Bylo by škoda, aby v takovém zajímavém lázeňském objektu byla nejžádanější procedurou „Místnost ticha“....

Navržené hodnocení: **B-C**